

**СПОМЕНИ НА МАРКО АРНДТ
РЪКОВОДИТЕЛ НА БЮРОТО НА ФОНДАЦИЯ „КОНРАД АДЕНАУЕР“
В БЪЛГАРИЯ**

Баща ми беше политически затворник в ГДР. От 1950 до 1956 той беше затворен в “Бауцен”. Освен за обикновени престъпници това беше затвор и за политически затворници. Процесът се е ръководил от съветския военен трибунал, а не от ГДР и тогава наказанието за политически процес е било 25 години затвор. От тези 25 години, както казах, той е излежал 6. Когато е задържан е бил на 21 и на 27 е освободен от затвора. Престъплението (в кавички) , което е извършил е било, че една нощ в Еберсвалде, в Бранденбург е разпространявал флаери с надпис “Свобода за източната зона” и е разлепал плакати със същото съдържание.

Този, който е водил групата (приятел на баща ми) е осъден на смърт и екзекутиран в Москва, всички други са получили присъди от по 25 години затвор. След освобождението си той веднага заминава за Западен Берлин. Той изобщо не се връща при родителите си в Потсдам и през 1956 от Западен Берлин заминава за Западна Германия, където започва да работи като лесничей, запознава се с майка ми и основава семейство. Това е и причината да съм роден в Западна Германия.

Сестрите му са останали в Потсдам (това е едно малко градче до Берлин) и живеят в ГДР до падането на стената. Ето защо имах братовчеди в ГДР, които посещавах често през 80те. През 1987 моят братовчед, който тогава беше в края на 20те, имаше разрешение да пътува за първи път в Западна Германия. Това беше отстъпка от Хонекер към Хелмут Кол, да въведе облекчения при пътуването за хора под 65 години, т.е. за тези които още не са достигнали пенсионна възраст. Така моят братовчед можеше да пътува, но разбира се без своето семейство, за да е сигурно, че след тази 1 седмица ще се прибере. За него пътуването беше много впечатляващо, защото ГДР не беше толкова развита като Западна Германия. За гражданите на ГДР Западна Германия беше като обетованата земя. Причина за това е било, че в ГДР са гледали западна телевизия, но не са могли да направят свой собствени преживявания там, и това е породило от части един нереалистичен образ. Въпреки това повечето жители на ГДР, които имаха разрешение да пътуват на Запад бяха позитивно шокирани в истинския смисъл на думата. Има психологическо изследване относно влиянието на този ‘Западен-Шок’ и моят братовчед не искаше да се връща обратно. Той действително искаше да си остане в Западна Германия и на мен ми трябваша три дни да го убедя да се върне обратно при семейството си. След това, през септември 1989, братовчед ми заедно със семейството си отидоха да търсят убежище в западно-германското посолство в Прага. Както знаете в посолството в Прага е имало хиляди бежанци от ГДР, които са били изведени в Западна Германия от Геншер. Моят братовчед със своето семейство са били сред тези хора. Така от септември 1989, той действително се мести и заживява в Западна Германия.

Политическият процес на обединението или въпросът “Това било ли е едно естествено развитие?”, би могло да се види по този начин, но аз имах чувството, че

за германците от запад и изток, обединението никога не е било приоритет. Те са имали други проблеми. Като цяло важеше веруюто: “Ще отнеме поколения, докато дойде обединението”, но повечето хора бяха свикнали с това положение, че Изтока е разделен от Запада. Причината за това е може би, че Германия никога не е била унитарна държава, а е имала федерално управление, така че желанието за обединение не е било много силно. Анкети проведени в Западна Германия установяват, че повечето хора през 70те и 80те са подкрепяли обединението, но това не е било политически иск, който е стоял на първо място.

Промяната дойде от гражданите на ГДР, които протестираха за свобода, за повече икономическото благополучие, за по-добро третиране на околната среда. Както знаете ГДР замърси огромни площи земя. Откритият рудник за добив на лигнитни въглища опустоши огромно количество земя. От екодвижение прерасна в политическо и натиска на улицата доведе до падане на режима на Единната Социалистическа Партия на Германия. Хелмут Кол се възползва от този исторически шанс (и от отслабването на Съветския съюз в този момент), за да избути напред обединението. За съжаление трябва да се каже, че Хелмут Кол и Християндемократическият съюз, заедно с Християнсоциалния съюз, са били единствените, които са вярвали в обединението. Докато политиците от Германската Социалдемократическа партия и от Зелените са дефинирали обединението като “Заблуда на немската нация” и са заявили, че разделението на Германия е справедливо наказание за Втората Световна Война, и че обединението е заплаха за мира в Европа. И тези думи не са били казани от последователите на политиците от Германската Социалдемократическа партия, това са думи на лидерите на партията. Това са думи на Оскар Лафонтен, на Герхард Шрьодер, на Вили Бранд (който в последствие си променя мнението), на Йошка Фишер (който по-късно зае поста на външен министър на обединена Германия), и то даже след падането на стената. Някой от тях продължаваха да държат на мнението си, че са срещу обединението, дори през декември 89 или януари 1990 (например Оскар Лафонтен). Поради тази причина Оскар Лафонтен, който по това време беше кандидат за канцлер от Социалдемократическата партия, изгуби изборите от Хелмут Кол.